

Búcsú „Feri úrtól”

A kétszáz évesnél is öregebb Mókus utcai borozóban Óbudán, már gimnazista korában „Feri úrnak” szólította Kéhl vendéglősmester fiát, ifj. Kéhl Ferencet Pista pincértől a legidősebb törzsvendégig mindenki.

— Feri úr, kérem, Kerekes úr, a Krúdy úrék asztalánál már a tizedik szilvánit issza!...

— Vigyen Kerekes úrnak egy üveg parádit, Pista, és majd ügyeljen, hogy el ne bukják a lépcsőn, ha elmennek.

Feri úr akkoriban már a híres vendéglőscsalád „utódlási joggal” ismert tagja volt. Az érettségi után édesapja beadta borfitúnak Keszei Vincéhez, majd ifjú pincér lett a Spolarich kávéházban. És végül következett a nagy rang: dr. Marencsich Ottónál, az Európai Szállodások Szövetsége elnökénél praktizált a Duna-parti Hungáriában és a Duna-palotában. Aztán hazament Óbudára — „Feri úrnak”. Huszonéves korunkban barátok lettünk. Egyszer levezetett a családi ház dongaboltozatos pincéjébe, ahol megszámlálhatatlan hordó sorakozott, úgy gondoltam, telistele szilvánival. Mutatta az egyik tizakós hordót, rajta a krétás feliratot: „K. Gy. 1928.”

— Ebből csak a Krúdy úr asztaltársaságának mérjük a zöldszilvánit. Tudod, hogy nem is terem az országban annyi szilváni, mint amennyit apám a vendégek asztalára küld. A házasítás a bornál külön tudomány. Az öregem ért a bor kezeléséhez és még senkit nem csapott be. Erre nevel engem is...

Éjszél után a Bródy kávéházban táncolgattunk sokszor hajnalig. Lányokat hazakísérve, engem meg Feri a Fő téri villamosmegállóig kalauzolva, megmutatta a Templom utcát ház (ma Dugovics Titusz tér) világító ablakát. Ódon formájú, régi udvarházakban használatos lámpa fényénél ült és írt Krúdy Gyula.

— Csak tudnám, mikor alszik? L... — tündökött félhangon Feri.

Most már nem tündökök ő sem. A minap elköltözött az óbudai temetőbe. Hetvenéves volt.

(szabó)